

UCHWAJA Nr 84 RADY MINISTRÓW

z dnia 27 marca 1964 r.

w sprawie zasad finansowania inwestycji i kapitalnych remontów jednostek państwowych.

I. Przepisy wstępne.

§ 1. 1. Inwestycje polegające na budownictwie mogą być rozpoczynane i realizowane pod warunkiem:

- 1) zapewnienia realizacji inwestycji zgodnie z cyklami budowy;
- 2) posiadania zatwierdzonej dokumentacji projektowo-kosztorysowej w zakresie i terminie określonych obowiązującymi przepisami, z tym że dla inwestycji przedsiębiorstw obowiązuje posiadanie pełnej dokumentacji projektowo-kosztorysowej na całość zadania inwestycyjnego przed przystąpieniem do realizacji;
- 3) przyjęcia robót do wykonania przez uspołecznione przedsiębiorstwa budowlano-montażowe i zapewnienia pełnego wykonawstwa w trybie określonym przepisami o rozdziale robót bądź zapewnienia wykonawstwa robót sposobem gospodarczym;
- 4) zapewnienia dostaw maszyn i urządzeń w terminach i zakresie dostosowanych do postępu realizacji na dany rok, zgodnie z cyklami budowy;
- 5) objęcia inwestycji zatwierdzonymi spisami zadań inwestycyjnych;
- 6) niemożności uzyskania zamierzonych efektów w drodze przedsięwzięć organizacyjno-technicznych.

Pkt 5 nie dotyczy inwestycji przedsiębiorstw oraz inwestycji wymienionych w §§ 45 i 46.

2. Postanowienia uchwał o narodowym planie gospodarczym mogą uzależnić rozpoczynanie i realizację inwestycji od dalszych warunków.

3. Włączenie nowo rozpoczynanej inwestycji do spisu zadań inwestycyjnych stanowi zobowiązanie dla jednostki nadrzędnej do corocznego przydziału nakładów i środków niezbędnych dla realizacji inwestycji zgodnie z cyklem budowy. Nakłada jednocześnie na inwestora obowiązek wykonania inwestycji w granicach kosztu określonego w dokumentacji projektowo-kosztorysowej w celu uzyskania planowanych efektów w okresie czasu wynikającym z zatwierdzonego cyklu budowy.

§ 2. 1. Wszelkie inwestycje, bez względu na ich rodzaj i środki, z których są finansowane, mogą być rozpoczynane i realizowane na podstawie planów rzeczowo-finansowych

przyjętych przez bank do finansowania. Zasada ta nie dotyczy inwestycji realizowanych przez jednostki (zakłady) budżetowe oraz jednostki utrzymywane z narzutów na koszty przedsiębiorstw, a polegających na zakupach maszyn i urządzeń oraz innych przedmiotów wyposażenia, o ile zakupy te nie są związane z budownictwem inwestycyjnym.

2. Plany rzeczowo-finansowe sporządza się na całość zadania inwestycyjnego bez względu na planowany okres realizacji zadania.

3. Banki przyjmują do finansowania inwestycje jednorazowo na podstawie przedstawionego przez inwestora planu rzeczowo-finansowego.

4. Łącznie z planem rzeczowo-finansowym inwestor składa bankowi oświadczenie o stanie posiadanej dokumentacji projektowo-kosztorysowej.

§ 3. 1. Banki finansują roboty budowlano-montażowe zlecone do wykonania uspołecznionym przedsiębiorstwom budowlano-montażowym na podstawie notyfikowanych umów.

2. Banki notyfikują umowy o roboty budowlano-montażowe jednorazowo na zakres robót objętych jednym zadaniem inwestycyjnym lub na całość robót w obiektach stanowiących część zadania inwestycyjnego.

3. Banki notyfikują umowy, jeśli zadania inwestycyjne, których one dotyczą, odpowiadają wymaganiom określonym w § 1, i po stwierdzeniu, że:

- 1) pełna wartość przerobu ustalona w umowie nie przekracza wartości robót budowlano-montażowych określonych w planie rzeczowo-finansowym;
- 2) określony w umowie okres realizacji i terminy zakończenia robót nie przekraczają terminów wynikających z cyklu budowy, ustalonego w dokumentacji projektowo-kosztorysowej.

4. Dla inwestycji rozpoczętych przed 1 stycznia 1964 r. banki notyfikują jednorazowo umowy o roboty pozostałe do wykonania. Umowy te powinny być przedstawiane do notyfikacji w terminie do dnia 30 kwietnia 1964 r. Zawarte w tym terminie umowy o roboty w zakresie przewidzianym do realizacji w 1964 r., notyfikowane przez bank, mogą być wykonywane do końca 1964 r.

5. Roboty kontynuowane na podstawie notyfikowanej umowy nie podlegają w latach następnych ponownej noty-

fikacji. Wymagają jednak uzupełniającej notyfikacji zmiany umów polegające na włączeniu do umów robót budowlano-montażowych w obiektach nie objętych notyfikowaną umową.

6. Roboty inwestycyjne realizowane przez społeczni-
ne przedsiębiorstwa budowlano-montażowe bez notyfikowa-
nych umów nie mogą być zaliczane do wartości produkcji
przedsiębiorstw. Otrzymałą zapłatę za roboty wykonane bez
notyfikowanej umowy przedsiębiorstwa budowlano-montażo-
we obowiązane są przekazać na zablokowane konto banko-
we. W razie stwierdzenia, że wykonawca nie odprowadził
na zablokowane konto pobranej zapłaty za roboty wykonane
bez notyfikowanej umowy, banki finansujące przedsiębior-
stwa budowlano-montażowe odprowadzają równowartość po-
branej zapłaty na zablokowane konto: Prezes Narodowego
Banku Polskiego lub naczelni dyrektorzy innych banków
mogą w przypadkach, które określi Minister Finansów, wy-
razić zgodę na opłacenie z zablokowanych kont należności
wykonawców za roboty wykonane bez notyfikowanej umo-
wy. Pozostałości środków na zablokowanym koncie w dniu
31 grudnia podlegają odprowadzeniu na dochód budżetu cen-
tralnego.

§ 4. 1. Poza dokumentami wynikającymi z §§ 2 i 3 ban-
ki uprawnione są do żądania przedstawienia sobie innych
dokumentów niezbędnych do finansowania i kontroli inwe-
stycji.

2. Przy realizowaniu budownictwa inwestycyjnego in-
westor obowiązany jest nadto przedstawić bankowi część
ogólną pierwszego stadium dokumentacji projektowo-kosztory-
sowej wraz ze zbiorczym zestawieniem kosztów budowy
i harmonogramem budowy.

3. Przedsiębiorstwa obowiązane są składać bankom rocz-
ne plany sfinansowania inwestycji i kapitalnych remontów.

§ 5. 1. W razie stwierdzenia w toku realizacji, że inwe-
stycja jest niecelowa lub nie spełnia wymagań określonych
w § 1, banki są uprawnione do postawienia wniosku o za-
niechanie realizacji inwestycji. Odpowiednie wnioski banki
kierują do:

- 1) właściwego ministra — w odniesieniu do inwestycji cen-
tralnych i jednostek budżetowych objętych budżetem
centralnym;
- 2) dyrektora zjednoczenia — w odniesieniu do inwestycji
zjednoczeń oraz inwestycji przedsiębiorstw;
- 3) prezydium wojewódzkiej rady narodowej — w odniesie-
niu do inwestycji realizowanych przez jednostki pod-
porządkowane prezidiom rad narodowych.

2. W ciągu 30 dni od otrzymania zawiadomienia, o któ-
rym mowa w ust. 1, właściwy minister, dyrektor zjednocze-
nia lub prezydium wojewódzkiej rady narodowej wydaje de-
cyzję o wstrzymaniu realizacji inwestycji lub jej dalszej rea-
lizacji. Brak decyzji w ustalonym terminie jest równoznaczn-
y z wydaniem decyzji o wstrzymaniu realizacji inwestycji.

3. Po otrzymaniu decyzji o dalszej realizacji inwestycji
bank nie wstrzymując finansowania inwestycji może przed-
stawić sprawę:

- 1) Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Mi-
nistrów i Ministrowi Finansów — w zakresie inwestycji
centralnych oraz inwestycji rad narodowych objętych
lub rozliczających się z jednostkowym budżetem woje-
wódzkim;
- 2) właściwemu ministrowi — w zakresie inwestycji zjedno-
czeń, inwestycji przedsiębiorstw oraz inwestycji jedno-
stek budżetowych rozliczających się lub objętych budże-
tem centralnym.

4. W razie stwierdzenia, że sposób realizacji inwestycji
może spowodować straty, banki uprawnione są wezwać in-
westora do usunięcia w terminie 30-dniowym stwierdzonych

nieprawidłowości, zawiadamiając o tym wykonawcę robót
budowlano-montażowych, a nadto organy wymienione w
ust. 1. Jeśli w wyznaczonym przez bank terminie nie zostaną
przedsięwzięte środki organizacyjne w celu usunięcia nie-
prawidłowości, bank ma prawo wstrzymać finansowanie in-
westycji. Ponowne podjęcie przez bank finansowania może
nastąpić tylko na podstawie decyzji organów wymienionych
w ust. 1. Przepisy ust. 3 mają w tym wypadku zastosowanie.

5. Przedsiębiorstwa budowlano-montażowe z chwilą
otrzymania z banku zawiadomienia o wstrzymaniu finanso-
wania inwestycji obowiązane są przerwać dalszą realizację
robót. Roboty budowlano-montażowe wykonane po tym ter-
minie mogą być opłacane jedynie w zakresie wynikającym
z konieczności likwidacji i zabezpieczenia robót oraz zgromad-
zonych materiałów. Nie pozbawia to przedsiębiorstwa
wykonującego roboty prawa do żądania od inwestora odszko-
dowania na zasadach ogólnych.

6. Koszty poniesione przez przedsiębiorstwa budowlano-
montażowe na roboty nie podlegające finansowaniu stosow-
nie do przepisu ust. 5 przedsiębiorstwa te odpisują na straty.

§ 6. 1. Bank Inwestycyjny prowadzi centralną ewidencję
globalnych limitów planu inwestycyjnego centralnego i pla-
nów inwestycyjnych terenowych. Ewidencję limitów w za-
kresie planu centralnego Bank prowadzi według globalnych
limitów ministerstwa z podziałem na inwestycje centralne,
inwestycje zjednoczeń oraz inwestycje jednostek budżeto-
wych, ewidencję zaś globalnych limitów w zakresie planów
terenowych — według województw.

2. Ministerstwa i prezydium wojewódzkich rad narodo-
wych obowiązane są rejestrować w Banku Inwestycyjnym
wszelkie decyzje zmieniające globalne limity, o których mo-
wa w ust. 1.

3. Jednostki nadzorujące inwestorów obowiązane są pro-
wadzić ewidencję nakładów niezbędnych do zakończenia in-
westycji rozpoczętych (ewidencja zaangażowania). Ewiden-
cję należy prowadzić w odniesieniu do inwestycji objętych
spisami zadań inwestycyjnych. Rozmiary nakładów przypa-
dające do realizacji na poszczególne lata należy ustalać
zgodnie z harmonogramami budowy.

II. Jednostki objęte lub rozliczające się z budżetem centralnym.

A. Inwestycje centralne.

§ 7. 1. Inwestycje centralne priorytetowe finansowane
są ze środków budżetowych.

2. Pozostałe inwestycje centralne finansowane są ze
środków budżetowych oraz ze środków amortyzacji scentra-
lizowanej.

3. Na finansowanie inwestycji centralnych (ust. 1 i 2)
przeznacza się również środki uzyskiwane w związku z rea-
lizacją inwestycji (uzyski, nadwyżki z realizacji próbnej pro-
dukcji).

§ 8. 1. Kredyty budżetowe na inwestycje otwierane są
jednorazowo na rok kalendarzowy.

2. Banki finansujące inwestycje centralne są obowiązane
do kontrolowania terminowości przelewów środków na ra-
chunki amortyzacji scentralizowanej. W razie stwierdzenia
zaległości banki ściągają przymusowo zaległości z rachun-
ków rozliczeń amortyzacji zjednoczeń, a w razie braku po-
krycia na tym rachunku — z funduszu rezerwowego zjed-
noczenia.

3. Środki amortyzacji scentralizowanej podlegają zara-
chowaniu na pokrycie dokonanych w ciągu roku wypłat w
zakresie inwestycji centralnych, a gdy środki te przekracza-
ją rozmiary dokonanych wypłat — na dochód budżetu cen-
tralnego.

4. Banki finansujące inwestycje są upoważnione do udzielania dysponentom rachunków amortyzacji scentralizowanej kredytów antycypacyjnych na poczet wpływów planowanych w danym roku do zakumulowania na tych rachunkach.

§ 9. 1. Banki dokonują bieżąco wypłat na inwestycje do wysokości przekazanych inwestorom kredytów budżetowych oraz przelanych na rachunek inwestora dotacji z rachunku amortyzacji scentralizowanej. Tytuły wykonawcze dotyczące inwestycji centralnych pokrywane są przez bank bez względu na stan rachunku inwestora.

2. Banki są uprawnione do udzielania krótkoterminowych bezprocentowych kredytów na przyspieszenie realizacji inwestycji centralnych priorytetowych w granicach kwot przewidywanego, niewykorzystania ogólnej sumy kredytów budżetowych przewidzianych w budżecie na finansowanie inwestycji centralnych. Kredyty te w końcu roku podlegają zaliczeniu w ciężar nie wykorzystanych kredytów budżetowych przewidzianych w budżecie na finansowanie inwestycji centralnych.

3. Minister Finansów może rozszerzyć uprawnienia banków, o których mowa w ust. 2, na inne rodzaje inwestycji.

§ 10. 1. Inwestor może dokonywać nakładów na poszczególne zadania inwestycyjne do wysokości ogólnej wartości zbiorczego zestawienia kosztów, po potrąceniu równowartości robót przekazanych do realizacji innym inwestorom.

2. W razie stwierdzenia, że granice określone w ust. 1 zostały przekroczone, bank wstrzymuje finansowanie inwestycji, chyba że uprawniony do tego organ dokonał zmiany zbiorczego zestawienia kosztów, a inwestor uzyskał zwiększenie limitu inwestycyjnego. O wstrzymaniu finansowania bank powiadamia wykonawcę oraz właściwego ministra.

3. O ile zbiorcze zestawienie kosztów oraz limit inwestycyjny nie zostaną zwiększone, minister poleci pokrycie przekroczenia bądź z nie zaangażowanych środków funduszu inwestycyjno-remontowego właściwego inwestora, bądź z funduszu rezerwowego jednostki nadrzędnej. Decyzję w tej sprawie podejmuje minister w ciągu 30 dni.

4. Inwestorzy są zobowiązani do składania w bankach finansujących inwestycje oświadczeń dotyczących stanu nakładów na poszczególne zadania inwestycyjne poniesionych od początku realizacji inwestycji do końca roku poprzedniego. Oświadczenia powinny być składane w terminach przewidzianych dla opracowania rocznych sprawozdań finansowych. Wzór oświadczenia ustalają banki finansujące inwestycje.

5. Opierając się na oświadczeniach, o których mowa w ust. 4, banki ustalają pozostałość kosztorysowego limitu finansowania oraz kontrolują, czy wartość kosztorysowa zadania inwestycyjnego nie została przekroczona.

6. W razie zmiany zbiorczego zestawienia kosztów dla zadania inwestycyjnego inwestor obowiązany jest dokonać odpowiedniej zmiany planu rzeczowo-finansowego dla danej inwestycji.

B. Inwestycje zjednoczeń.

§ 11. 1. Inwestycje zjednoczeń finansowane są z dotacji przelewanych z funduszu inwestycyjnego zjednoczenia na bankowe rachunki finansowania inwestycji oraz ze środków uzyskiwanych w związku z realizacją inwestycji.

2. Fundusz inwestycyjny zjednoczenia tworzy się ze środków przewidzianych w uchwale nr 404 Rady Ministrów z dnia 11 października 1961 r. w sprawie gospodarki finansowej zjednoczeń przedsiębiorstw państwowych objętych planowa-

niem centralnym (Monitor Polski z 1961 r. Nr 79, poz. 329 i z 1963 r. Nr 14, poz. 78).

3. Kredyty budżetowe na fundusze inwestycyjne zjednoczeń będą otwierane w terminach przewidzianych dla otwarć kredytów na wydatki bieżące w zależności od postępu realizacji inwestycji i akumulacji środków pochodzących z amortyzacji.

4. Dotacje z funduszu inwestycyjnego zjednoczeń przelewane są przez zjednoczenia na rachunki finansowania inwestycji w miarę postępu realizacji inwestycji.

5. Zjednoczenia są zobowiązane składać w bankach finansujących inwestycje zjednoczeń roczne plany akumulacji i zużycia funduszu inwestycyjnego zjednoczeń.

6. Środki funduszu inwestycyjnego zjednoczeń, nie wydatkowane w ciągu roku, przechodzą na rok następny. Dotyczy to również środków przelanych na rachunki finansowania poszczególnych inwestycji.

§ 12. Banki mogą udzielać zjednoczeniom kredytów krótkoterminowych na poczet planowanych w danym roku wpływów amortyzacji przeznaczonej na rachunek funduszu inwestycyjnego zjednoczenia.

§ 13. Banki dokonują wypłat na inwestycje zjednoczeń do wysokości środków przelanych na rachunki inwestorów. Tytuły wykonawcze w braku pokrycia na rachunku inwestora banki opłacają w ciężar rachunku funduszu inwestycyjnego zjednoczenia.

§ 14. Inwestycje zjednoczeń mogą być finansowane do wysokości wartości kosztorysowej zadania inwestycyjnego, określonej w zbiorczym zestawieniu kosztów. Nakłady przekraczające wartość kosztorysową zadania inwestycyjnego mogą być sfinansowane za zgodą właściwego ministra, po zaopiniowaniu przez zjednoczenie wiodące, bądź z funduszu inwestycyjnego lub rezerwowego zjednoczenia, bądź z nie zaangażowanych środków funduszu inwestycyjno-remontowego przedsiębiorstwa będącego inwestorem. Poza tym mają odpowiednie zastosowanie przepisy § 10.

§ 15. 1. Przepisy §§ 11—14 nie dotyczą budownictwa mieszkaniowego zjednoczeń, finansowanego z zakładowego funduszu mieszkaniowego zjednoczeń, ani też inwestycji polegających na zakupach przedmiotów wyposażenia dla potrzeb administracyjnych zjednoczeń.

2. Do budownictwa mieszkaniowego zjednoczeń realizowanego z zakładowych funduszy mieszkaniowych zjednoczeń stosuje się przepisy §§ 35 i 36.

3. Zakupy przedmiotów wyposażenia dla potrzeb administracyjnych zjednoczenia finansowane są z ogólnych środków przeznaczonych na utrzymanie zjednoczenia (z funduszu administracyjnego) na zasadach i w trybie przewidzianych dla finansowania wydatków bieżących zjednoczenia.

C. Inwestycje i kapitalne remonty przedsiębiorstw.

§ 16. 1. Inwestycje produkcyjne przedsiębiorstw oraz ich kapitalne remonty finansowane są z funduszy inwestycyjno-remontowych i ewentualnie udzielonych kredytów bankowych.

2. Fundusz inwestycyjno-remontowy tworzy się:

- 1) z funduszu amortyzacyjnego w części pozostawionej do dyspozycji przedsiębiorstwa;

- 2) z części funduszu rozwoju, przypadającej stosownie do odrębnych przepisów na fundusz inwestycyjno-remontowy;
- 3) z części zysku — w przedsiębiorstwach nie uprawnionych do tworzenia funduszu rozwoju;
- 4) z planowanych dotacji zjednoczeń udzielanych z rachunku rozliczeń amortyzacji;
- 5) z dochodów ze sprzedaży lub likwidacji środków trwałych po potrąceniu kosztów sprzedaży lub likwidacji;
- 6) z dotacji funduszy celowych, które mogą być przeznaczone na finansowanie inwestycji przedsiębiorstw lub kapitalnych remontów;
- 7) ze świadczeń przyszłych użytkowników realizowanych inwestycji, wynikających z obowiązujących przepisów lub zawartych umów;
- 8) z odszkodowań ubezpieczeniowych uzyskanych w związku ze szkodami wyrządzonymi w środkach trwałych;
- 9) ze środków uzyskiwanych w związku z realizacją inwestycji przedsiębiorstw (uzyski);
- 10) z innych środków przewidzianych odrębnymi przepisami.

§ 17. 1. Zasady tworzenia i podziału funduszu rozwoju regulują przepisy o zasadach gospodarki finansowej przedsiębiorstw.

2. Przedsiębiorstwa odprowadzają na swój fundusz inwestycyjno-remontowy amortyzację w granicach odpowiadających procentowemu wskaźnikowi określoneemu przez zjednoczenie. Pozostała reszta amortyzacji podlega odprowadzeniu na rachunek rozliczeniowy amortyzacji zjednoczenia.

3. Sposób obliczania funduszu amortyzacyjnego, tryb odprowadzania i rozliczania amortyzacji, jako też dochodów ze sprzedaży lub likwidacji środków trwałych określa Minister Finansów.

§ 18. 1. Przedsiębiorstwa nie uprawnione do tworzenia funduszu rozwoju przeznaczają na fundusz inwestycyjno-remontowy część zysku w granicach ustalonych we wskaźnikach otrzymanych od jednostek nadrzędnych.

2. Przypadającą na fundusz inwestycyjno-remontowy część zysku odprowadzają przedsiębiorstwa na podstawie okresowych sprawozdań finansowych do wysokości zaplanowanej rocznej kwoty. Nadwyżka przeznaczona na inwestycje części zysku ponad zaplanowaną kwotę roczną może być przez przedsiębiorstwo przelana na fundusz inwestycyjno-remontowy na podstawie zatwierdzonego rocznego sprawozdania finansowego.

§ 19. W terminach ustalonych dla złożenia rocznych planów techniczno-ekonomicznych przedsiębiorstwa obowiązane są złożyć bankom plany sfinansowania inwestycji i kapitalnych remontów, opracowane zgodnie z zasadami określonymi przez Ministra Finansów.

§ 20. 1. Banki odmawiają przyjęcia inwestycji do finansowania w razie stwierdzenia, że:

- 1) inwestycja jest niecelowa lub ekonomicznie nieefektywna;
- 2) inwestor nie posiada dokumentacji projektowo-kosztorysowej w zakresie wymaganym przepisami;
- 3) nie jest zapewnione wykonawstwo planowanych robót i dostaw (§ 1);
- 4) akumulacja środków planowanych na finansowanie inwestycji jest nierealna.

2. W razie różnicy zdań między przedsiębiorstwem a bankiem co do celowości lub efektywności inwestycji decyzję wydaje dyrektor zjednoczenia po porozumieniu się z dyrek-

torem oddziału wojewódzkiego banku finansującego inwestycje.

§ 21. 1. Przedsiębiorstwa mogą podejmować inwestycje i kapitalne remonty do wysokości środków własnych przewidzianych przez nie do wydatkowania w planach sfinansowania inwestycji i kapitalnych remontów, sporządzonych z uwzględnieniem wskaźników podziału zysku i amortyzacji otrzymanych od jednostek nadrzędnych.

2. Zmiany w ciągu roku planów sfinansowania inwestycji i kapitalnych remontów, zakładające zwiększenie planowanej akumulacji środków własnych przedsiębiorstw, nie mogą spowodować powiększenia nakładów, jakie w ciągu roku przedsiębiorstwo może podejmować w zakresie inwestycji i kapitalnych remontów.

3. Przedsiębiorstwa mogą dokonywać nakładów ponad granice określone w ust. 1:

- 1) ze środków przydzielonych im w drodze redystrybucji amortyzacji, dokonanej w trybie określonym w § 22;
- 2) w granicach przyznanego przez bank kredytu.

4. Środki finansowe zakumulowane na rachunkach funduszy inwestycyjno-remontowych ponad kwoty przeznaczone do wydatkowania w rocznych planach sfinansowania inwestycji i kapitalnych remontów nie mogą być przez przedsiębiorstwa w ciągu roku zużyte na finansowanie inwestycji i kapitalnych remontów. Bank może wyrazić zgodę na zużycie w ciągu roku — zamiast kredytu bankowego — środków nie przewidzianych do wydatkowania w ciągu roku, w tym również środków pochodzących z ponadplanowej akumulacji.

§ 22. 1. Zjednoczenia za zgodą centrali właściwego banku mogą dokonywać redystrybucji między podległymi przedsiębiorstwami części planowanego funduszu amortyzacyjnego (odpisów amortyzacyjnych) pozostającego do dyspozycji przedsiębiorstw.

2. Decyzje o redystrybucji funduszu amortyzacyjnego mogą zgodnie z ust. 1 wydawać dyrektorzy zjednoczeń do dnia 30 czerwca, a w wyjątkowych przypadkach do dnia 30 września. Po dniu 30 września dyrektorzy zjednoczeń mogą wydawać decyzje o redystrybucji części pozostającego do dyspozycji przedsiębiorstw funduszu amortyzacyjnego jedynie na sfinansowanie robót, których konieczność wynika wskutek awarii.

§ 23. 1. Minister Finansów określa granicę, do której banki mogą w ciągu roku udzielać kredytów na inwestycje i kapitalne remonty.

2. W ramach kredytów, o których mowa w ust. 1, Minister Finansów wydzieli kwotę kredytów przeznaczoną na finansowanie szybko rentujących się inwestycji, których potrzeba wynika w toku realizacji rocznych planów.

3. Z wydzielonej według ust. 2 kwoty kredytów banki finansują inwestycje związane przede wszystkim z realizacją postępu technicznego i ekonomicznego oraz rozwojem produkcji eksportowej lub zastępującej import, jak też inwestycje zmierzające do zwiększenia poszukiwanej produkcji rynkowej i usług dla ludności, jeśli:

- 1) efekt gospodarczy inwestycji, obliczony zgodnie z „Instrukcją Komisji Planowania przy Radzie Ministrów w sprawie efektywności mniejszych inwestycji oraz przedsięwzięć techniczno-organizacyjnych (zwłaszcza związanych z realizacją postępu technicznego oraz produkcją eksportową lub zastępującą import)”, zapewnia zwrot nakładów w okresie do 3 lat od daty oddania inwestycji do użytku;

- 2) wartość kosztorysowa inwestycji nie przekracza 1 mln zł;
- 3) realizacja inwestycji polega głównie na nabyciu maszyn i urządzeń oraz ich montażu, a wartość robót budowlanych nie przekracza 15% kosztu inwestycji;
- 4) cykl realizacji nie przekracza 12 miesięcy.

4. Obliczenie efektów, o których mowa w ust. 3 pkt 1, dla typowych lub powtarzalnych maszyn i urządzeń, których wartość jednostkowa łącznie z ich montażem nie przekracza zł 50.000 — może być dokonane przez ministerstwo lub zjednoczenie (zjednoczenie wiodące) w porozumieniu z centralą banku; w tych przypadkach bank nie będzie żądał od inwestorów uzasadnienia efektywności nabywanych maszyn i urządzeń.

5. Prezes Narodowego Banku Polskiego (dyrektorzy naczelni Banku Inwestycyjnego lub Banku Rolnego) bądź działający z jego upoważnienia dyrektor oddziału wojewódzkiego może wyrazić zgodę na przyjęcie do finansowania inwestycji o wartości kosztorysowej powyżej 1 mln zł lub gdy wartość robót budowlanych przekracza 15%, lecz mieści się w granicach 30% kosztu inwestycji.

6. Inwestycje związane z produkcją eksportową lub zastępującą import banki mogą także przyjąć do finansowania, jeśli okres zwrotu nakładów przekracza lat 3, jednakże nie przekracza lat 5, pod warunkiem, że celowość inwestycji oraz jej efektywność dewizowa została potwierdzona przez właściwą centralę handlu zagranicznego i zjednoczenie wiodące.

7. Kredyty, o których mowa w ust. 1 i 2, nie obejmują podlegających spłacie w ciągu danego roku kredytów krótkoterminowych na czasowe zasilenie funduszy inwestycyjno-remontowych.

8. Banki mogą przekroczyć określoną przez Ministra Finansów górną granicę kredytów bankowych (ust. 1) w razie konieczności sfinansowania remontów kapitalnych, które mają na celu usunięcie skutków awarii lub zapobieżenie grożącej awarii, a których konieczność wynikła w toku realizacji planów rocznych.

9. Minister Finansów może upoważnić banki do wstępnego przyznawania kredytów na inwestycje przewidziane do realizacji w roku następnym i przyjmowania od przedsiębiorstw w ramach tego upoważnienia planów rzeczowo-finansowych. W roku następnym banki mogą zażądać przeznaczenia zamiast przyznanego wstępnie kredytu planowanych środków własnych przedsiębiorstwa, jeśli środki te zaspokajają niezbędne potrzeby przedsiębiorstwa.

§ 24. 1. Bank udziela kredytu na całość zadania inwestycyjnego z podziałem na kwoty roczne.

2. Termin spłaty udzielonych przez banki kredytów nie może przekraczać lat 5, licząc od planowanego terminu oddania inwestycji do użytku. Minister Finansów w odniesieniu do określonych rodzajów inwestycji, a banki w odniesieniu do poszczególnych inwestorów mogą określać dłuższe terminy spłaty kredytów.

3. Termin spłaty kredytu dla inwestycji, o których mowa w § 23 ust. 3 i 6, banki ustalają w zależności od okresu zwrotu nakładów. Termin ten jednak nie może przekraczać lat 3, a dla inwestycji, o których mowa w § 23 ust. 6 — lat 5, licząc od planowanego terminu oddania inwestycji do użytku.

4. Udzielone kredyty wraz z odsetkami podlegają spłacie ze środków funduszu inwestycyjno-remontowego kredytobiorcy.

5. Od kredytów nie spłaconych w terminie bank pobiera odsetki za zwłokę. Odsetki za zwłokę obciążają wyniki przedsiębiorstw. Wyniki przedsiębiorstw obciążają również odsetki podwyższone przez bank na podstawie uchwały nr 347

Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1962 r. w sprawie odsetek od kredytów udzielanych przez banki państwowe oraz oprocentowania środków pieniężnych na rachunkach w tych bankach (Monitor Polski z 1962 r. Nr 84, poz. 391 oraz z 1964 r. Nr 16, poz. 71).

§ 25. 1. Banki opłacają dokumenty rozliczeniowe dotyczące inwestycji przedsiębiorstw oraz ich kapitalnych remontów do wysokości środków zakumulowanych na funduszach inwestycyjno-remontowych i przyznanym kredytów bankowych, w granicach łącznej wartości planów rzeczowo-finansowych przyjętych do finansowania i planów kapitalnych remontów. W razie niewystarczalności funduszy inwestycyjno-remontowych lub przekroczenia granicy określonej w zdaniu pierwszym banki pokrywają zapytania zapłaty w ciężar rachunków rozliczeniowych przedsiębiorstw. Środki obrotowe nie zrefundowane z funduszu inwestycyjno-remontowego do terminu przewidzianego na sporządzenie rocznego sprawozdania finansowego przedsiębiorstwa odpisują na straty. Refundacja środków obrotowych wydatkowanych na pokrycie przekroczenia ogólnej kwoty przyjętych przez bank do finansowania planów rzeczowo-finansowych i planu kapitalnych remontów może nastąpić za zgodą dyrektora zjednoczenia w granicach określonych w § 21 ust. 1.

2. Dokumenty rozliczeniowe dotyczące inwestycji nie objętych przyjętymi przez bank planami rzeczowo-finansowymi podlegają pokryciu ze środków obrotowych przedsiębiorstwa. Dokonane z tego tytułu wydatki podlegają najpóźniej do końca roku odpisaniu na straty.

3. Nie wykorzystane w ciągu roku środki funduszy inwestycyjno-remontowych przechodzą na rok następny.

§ 26. 1. Środki funduszy inwestycyjno-remontowych nie mogą być zużyte na finansowanie zakładowego budownictwa mieszkaniowego ani też na finansowanie inwestycji socjalno-kulturalnych. Wyjątek stanowią inwestycje w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy oraz inwestycje warunkujące wykonanie świadczeń przewidzianych w układach zbiorowych pracy.

2. Zakładowe budownictwo mieszkaniowe przedsiębiorstw finansowane jest na zasadach określonych w §§ 35 i 36.

3. Inwestycje socjalno-kulturalne przedsiębiorstw finansowane są z odrębnego rachunku bankowego w granicach planowo zakumulowanych na tym rachunku środków na ten cel przeznaczonych.

4. Na inwestycje socjalno-kulturalne mogą być przeznaczone środki pochodzące:

- 1) z funduszu zakładowego lub innych funduszy przeznaczonych dla załogi;
- 2) z dochodów z likwidacji lub sprzedaży środków trwałych służących celom socjalno-kulturalnym;
- 3) z dotacji funduszy przeznaczonych na cele socjalno-kulturalne, a określonych odrębnymi przepisami.

5. Na inwestycje socjalno-kulturalne mogą być przez jednostki nadrzędne przyznane dotacje z budżetu w granicach przewidzianych na te cele w budżecie Państwa.

6. Banki nie udzielają kredytów na inwestycje socjalno-kulturalne.

7. Koszty kapitalnych remontów środków trwałych przedsiębiorstw służących celom socjalno-kulturalnym przedsiębiorstwa pokrywają z funduszy inwestycyjno-remontowych.

8. Inwestycje socjalno-kulturalne, podejmowane bez uprzedniego przyjęcia przez bank planów rzeczowo-finansowych, podlegają pokryciu ze środków funduszu zakładowego lub z innych środków przeznaczonych dla załogi, a nie pod-

legających przelewowi na zakładowy fundusz mieszkaniowy. To samo dotyczy zobowiązań wynikających z realizacji inwestycji socjalno-kulturalnych nie znajdujących pokrycia na bankowym rachunku finansowania tych inwestycji.

§ 27. Koszty opracowania dokumentacji projektowo-kosztorysowej dla inwestycji przedsiębiorstw mogą być przez przedsiębiorstwa pokrywane ze środków funduszu inwestycyjno-remontowego przed przyjęciem przez bank planów rzeczowo-finansowych odpowiednich inwestycji. W razie braku środków na ten cel na funduszu inwestycyjno-remontowym przedsiębiorstwo może wstępnie pokryć koszty dokumentacji projektowo-kosztorysowej ze środków obrotowych.

D. Inwestycje i kapitalne remonty jednostek i zakładów budżetowych.

§ 28. Inwestycje jednostek i zakładów budżetowych mogą być realizowane w granicach limitów inwestycyjnych określonych w planie inwestycyjnym właściwego ministerstwa.

§ 29. 1. Inwestycje oraz kapitalne remonty jednostek i zakładów budżetowych finansowane są ze środków przewidzianych w zatwierdzonych planach finansowych właściwych jednostek, a w szczególności:

- 1) ze środków przewidzianych na ten cel w budżecie;
- 2) z dotacji funduszy państwowych i społecznych;
- 3) z innych środków przewidzianych odrębnymi przepisami.

2. Przed przystąpieniem do realizacji zadania inwestycyjnego, przewidzianego w całości lub w części do pokrycia ze środków pozabudżetowych, inwestor jest obowiązany zgromadzić na rachunku inwestycyjnym środki pozabudżetowe w pełnej wysokości przypadającej według planu rzeczowo-finansowego na dane zadanie inwestycyjne do pokrycia z tych środków. Jeżeli jednak dopływ środków pozabudżetowych jest zapewniony w okresie normatywnego cyklu budowy, wystarczające do podjęcia realizacji inwestycji jest zgromadzenie na rachunku inwestycyjnym środków pozabudżetowych w wysokości, która by — łącznie z ewentualnie przydzielonymi środkami budżetowymi — odpowiadała potrzebom w zakresie sfinansowania zadania inwestycyjnego w części przypadającej do realizacji na dany rok kalendarzowy.

§ 30. 1. Kredyty budżetowe na finansowanie budownictwa inwestycyjnego jednostek i zakładów budżetowych będą otwierane jednorazowo na cały rok.

2. Przy dokonywaniu rocznych rozliczeń z budżetem na pokrycie wypłat na inwestycje zalicza się przede wszystkim środki pozabudżetowe. Środki pozabudżetowe przekraczające sumę rocznych wypłat przechodzą na rok następny.

§ 31. 1. Banki dokonują wypłat na budownictwo inwestycyjne do wysokości otwartych kredytów budżetowych i zakumulowanych środków pozabudżetowych.

2. Tytuły wykonawcze dotyczące działalności inwestycyjnej jednostek i zakładów budżetowych banki pokrywają bez względu na stan pokrycia na rachunku inwestycyjnym.

§ 32. Do budownictwa inwestycyjnego jednostek budżetowych stosuje się nadto przepisy § 10 ust. 1, 2, 4, 5 i 6.

§ 33. Inwestycje jednostek i zakładów budżetowych polegające wyłącznie na zakupach gotowych dóbr inwestycyjnych nie związanych z budownictwem inwestycyjnym, jak również kapitalne remonty tychże jednostek finansowane są w trybie przewidzianym dla finansowania działalności bieżącej. Dla tych inwestycji i kapitalnych remontów jednostki budżetowe

nie są obowiązane opracowywać planów rzeczowo-finansowych.

§ 34. 1. Przepisy §§ 28 — 33 stosuje się również do placówek naukowo-badawczych działających w ramach funduszu postępu technicznego, jeżeli przepisy regulujące działalność tych placówek nie stanowią inaczej.

2. Przepisy §§ 28 — 32 dotyczące budownictwa inwestycyjnego nie mają zastosowania do budownictwa mieszkaniowego jednostek i zakładów budżetowych. Budownictwo mieszkaniowe jednostek i zakładów budżetowych finansowane jest na zasadach określonych w §§ 35 i 36.

E. Budownictwo mieszkaniowe zakładów pracy.

§ 35. 1. Górną granicę, do jakiej banki mogą przyjmować od przedsiębiorstw plany rzeczowo-finansowe dla zakładowego budownictwa mieszkaniowego realizowanego z zakładowych funduszy mieszkaniowych, określa corocznie narodowy plan gospodarczy.

2. Plany rzeczowo-finansowe dotyczące budowy zakładowych domów mieszkalnych jednostek i zakładów budżetowych oraz zjednoczeń banki przyjmują do finansowania w granicach określonych dla tych jednostek rozmiarów nakładów na budownictwo mieszkaniowe.

3. Banki przyjmują do finansowania inwestycje po stwierdzeniu, że inwestor posiada pełną dokumentację projektowo-kosztorysową oraz zapewnione wykonawstwo. Bank nie przyjmuje do finansowania inwestycji, dla których dokumentacja projektowo-kosztorysowa została opracowana niezgodnie z obowiązującymi normatywami kosztów.

4. Inwestycje, które nie mogą być przez banki przyjęte do finansowania z powodu wyczerpania granic określonych zgodnie z ust. 1, będą korzystały z pierwszeństwa w roku następnym.

5. Koszty opracowania dokumentacji projektowo-kosztorysowej dla budownictwa mieszkaniowego zakłady pracy mogą pokrywać bezpośrednio z zakładowych funduszy mieszkaniowych przed złożeniem w banku planu rzeczowo-finansowego.

§ 36. 1. Budownictwo zakładowych domów mieszkalnych jest finansowane z zakładowych funduszy mieszkaniowych tworzonych zgodnie z obowiązującymi przepisami. Na zakładowy fundusz mieszkaniowy wpływają również dotacje udzielane przez prezydium rad narodowych ze środków przeznaczonych na finansowanie podstawowych urządzeń towarzyszących budownictwa mieszkaniowego zakładów pracy, jako też wpłaty przyszłych użytkowników.

2. W razie niewystarczalności funduszu na sfinansowanie budownictwa mieszkaniowego bank może udzielić przedsiębiorstwu kredytu w granicach 30% kosztów budowy, spłacanego z przyszłych wpływów na zakładowy fundusz mieszkaniowy. Spłata kredytu powinna nastąpić w okresie lat trzech. Bank w uzasadnionych przypadkach może wyrazić zgodę na dłuższy okres spłaty kredytu. W razie niespłacenia kredytów w terminie bank pobiera odsetki za zwłokę. Odsetki za zwłokę obciążają wyniki przedsiębiorstw.

3. Kredyty budżetowe na budownictwo mieszkaniowe będą otwierane na zasadach obowiązujących w zakresie kredytów na wydatki bieżące. Środki budżetowe w granicach otwartych kredytów będą przelewane na zakładowe fundusze mieszkaniowe właściwych zakładów pracy.

4. Banki nie przyjmują przelewów środków budżetowych na zakładowe fundusze mieszkaniowe, o ile nie przyjęły uprzednio do finansowania planu rzeczowo-finansowego dla

budowy zakładowego budynku mieszkaniowego, której przelew dotyczy. Dotacje budżetowe przydzielone na zakładowe budownictwo mieszkaniowe, lecz na budowę nie wykorzystane, podlegają zwrotowi na dochód budżetu Państwa po rozliczeniu budowy.

5. Przepisy ust. 1 — 4 oraz § 35 nie mają zastosowania do budownictwa mieszkaniowego realizowanego z innych źródeł poza zakładowymi funduszami mieszkaniowymi.

III. Inwestycje i kapitalne remonty jednostek objętych lub rozliczających się z budżetami terenowymi.

§ 37. Inwestycje jednostek objętych lub rozliczających się z budżetami terenowymi, z wyjątkiem inwestycji własnych przedsiębiorstw, mogą być realizowane w granicach przydzielonych tym jednostkom limitów inwestycyjnych.

§ 38. 1. Inwestycje przedsiębiorstw objęte spisami zadań inwestycyjnych, a realizowane na podstawie decyzji prezydentów rad narodowych, finansowane są:

- 1) ze środków budżetowych;
- 2) z innych środków dopuszczonych odrębnymi przepisami.

2. Kredyty budżetowe na inwestycje przedsiębiorstw, podejmowane na podstawie decyzji prezydentów rad narodowych, są otwierane we właściwych bankach finansujących inwestycje jednorazowo na cały rok.

3. Banki dokonują wypłat na inwestycje, o których mowa w ust. 1, do wysokości otwartych kredytów budżetowych oraz zakumulowanych na rachunkach inwestorów innych środków (ust. 1 pkt 2). Tytuły wykonawcze banki pokrywają bez względu na stan pokrycia na rachunku płatnika.

4. Na pokrycie wypłat na inwestycje w części obciążającej środki budżetowe organy finansowe przekazują bankom stałą zaliczkę. Zaliczka podlega miesięcznemu rozliczeniu i uzupełnieniu na podstawie miesięcznych sprawozdań banków.

5. Banki dokonują rocznych rozliczeń z właściwymi budżetami z tytułu finansowania inwestycji, o których mowa w ust. 1. Przy dokonywaniu rocznych rozliczeń z budżetami banki zaliczają na pokrycie wypłat przede wszystkim środki pozabudżetowe (ust. 1 pkt 2).

6. Do inwestycji wymienionych w ust. 1 mają zastosowanie przepisy § 10, z tym że o przekroczeniu kosztu inwestycji określonego w zbiorczym zestawieniu kosztów banki powiadamiają prezydium właściwej rady narodowej, które podejmuje decyzje o pokryciu przekroczenia bądź z nie zaangażowanych środków funduszu inwestycyjno-remontowego przedsiębiorstwa, bądź z dodatkowych kredytów budżetowych.

§ 39. 1. Inwestycje oraz kapitalne remonty jednostek i zakładów budżetowych finansowane są:

- 1) ze środków budżetowych;
- 2) z dotacji funduszy państwowych i społecznych;
- 3) z innych środków dopuszczonych przepisami.

2. W zakresie finansowania budownictwa inwestycyjnego jednostek i zakładów budżetowych stosuje się przepisy § 29 ust. 2, § 33 oraz § 38 ust. 2 — 6.

§ 40. 1. Inwestycje własne przedsiębiorstw (z wyłączeniem budownictwa mieszkaniowego) oraz ich kapitalne remonty finansowane są z funduszu inwestycyjno-remontowego przedsiębiorstw z uwzględnieniem przepisów ust. 6.

2. Fundusz inwestycyjno-remontowy przedsiębiorstw tworzy się:

- 1) z części funduszu amortyzacyjnego pozostawionej do dyspozycji przedsiębiorstw;
- 2) z części funduszu rozwoju, przypadającej stosownie do odrębnych przepisów na fundusz inwestycyjno-remontowy;
- 3) z części zysku — w przedsiębiorstwach nie uprawnionych do tworzenia funduszu rozwoju;
- 4) z dochodów ze sprzedaży lub likwidacji środków trwałych po potrąceniu kosztów sprzedaży lub likwidacji;
- 5) z dotacji budżetowych;
- 6) z dotacji funduszy celowych przeznaczonych na finansowanie inwestycji lub kapitalnych remontów;
- 7) z dotacji ze scentralizowanych rachunków zjednoczeń;
- 8) ze świadczeń przyszłych użytkowników realizowanych inwestycji, wynikających z obowiązujących przepisów lub zawartych umów;
- 9) z odszkodowań ubezpieczeniowych uzyskanych w związku ze szkodami wyrządzonymi w środkach trwałych;
- 10) ze środków uzyskanych w związku z realizacją inwestycji przedsiębiorstw;
- 11) z innych środków przewidzianych odrębnymi przepisami.

3. Zasady tworzenia i przeznaczania funduszu rozwoju na fundusz inwestycyjno-remontowy określają przepisy regulujące zasady systemu finansowego przedsiębiorstw.

4. W przedsiębiorstwach nie tworzących funduszu rozwoju procent zysku przeznaczony na fundusz inwestycyjno-remontowy, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej, określają prezydium rad narodowych.

5. Procentową część funduszu amortyzacyjnego pozostawioną do dyspozycji przedsiębiorstw określają prezydium rad narodowych. Część amortyzacji nie pozostawiona do dyspozycji przedsiębiorstw podlega odprowadzeniu do budżetu właściwej rady narodowej.

6. Podległe radom narodowym zarządy budynków mieszkalnych realizują swe własne inwestycje oraz remonty z funduszu napraw, tworzonego na zasadach określonych w uchwale nr 232 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1960 r. w sprawie zasad organizacji finansowej i systemu finansowego zarządów budynków mieszkalnych (Monitor Polski Nr 65, poz. 307).

§ 41. 1. Przedsiębiorstwa rozliczające się z budżetami terenowymi opierając się na udzielonych im przez prezydium rad narodowych wskaźnikach do rocznych planów sporządzają plany sfinansowania inwestycji i kapitalnych remontów. Plany te przedsiębiorstwa składają w bankach finansujących inwestycje.

2. Wskaźniki podziału amortyzacji przedsiębiorstw, określone przez prezydium rad narodowych, powinny być ustalone na takim poziomie, aby amortyzacja pozostawiona do dyspozycji przedsiębiorstw łącznie z innymi środkami przedsiębiorstw zapewniała realizację nakładów na inwestycje i kapitalne remonty przedsiębiorstw na poziomie nie odbiegającym od poziomu określonego dla danego województwa w narodowym planie gospodarczym.

3. Minister Finansów może zarządzić, by tylko część planowanego zapotrzebowania na środki inwestycyjne przedsiębiorstw miała pokrycie w planowanej akumulacji środków własnych przedsiębiorstw, a w pozostałej części — w kredycie bankowym. W tym wypadku będą miały zastosowanie przepisy § 23 ust. 1 i 7 oraz § 24 ust. 1, 2, 4 i 5.

§ 42. 1. Przedsiębiorstwa mogą podejmować inwestycje i kapitalne remonty do wysokości środków własnych przewi-

dzianych przez nie do wydatkowania w planach sfinansowania inwestycji i kapitalnych remontów, sporządzonych z uwzględnieniem wskaźników otrzymanych od prezydów rad narodowych.

2. Jeśli z opracowanych przez przedsiębiorstwa planów sfinansowania inwestycji wynika, że przewidziane do wydatkowania w tych planach środki finansowe w skali województwa odbiegają od rozmiarów nakładów określonych dla województwa w narodowym planie gospodarczym, prezydium wojewódzkiej rady narodowej zarządzi dokonanie blokady środków na rachunkach przedsiębiorstw bądź wyda przedsiębiorstwu zakaz rozpoczynania niektórych inwestycji. Dokonane blokady lub wydane zakazy rozpoczynania inwestycji obowiązują na okres do końca roku kalendarzowego.

3. Środki zakumulowane na funduszach inwestycyjno-remontowych przedsiębiorstw, a nie wydatkowane do końca roku, przechodzą do dyspozycji przedsiębiorstw na rok następny.

4. Zwiększenie przedsiębiorstwu w ciągu roku przez prezydium rady narodowej wskaźnika amortyzacji pozostawionej do dyspozycji przedsiębiorstwa lub innych wskaźników może nastąpić jedynie w razie odpowiedniego zmniejszenia analogicznych wskaźników w innych przedsiębiorstwach.

5. Poza tym do przedsiębiorstw rozliczających się z budżetami terenowymi stosuje się przepisy §§ 20, 23 ust. 2 — 6, § 24 ust. 1, 3, 4 i 5, §§ 25, 26 i 27.

§ 43. 1. Budownictwo mieszkaniowe rad narodowych finansowane jest ze środków miejskich i powiatowych funduszy mieszkaniowych. Źródła finansowe miejskich i powiatowych funduszy mieszkaniowych określają odrębne przepisy.

2. Banki mogą udzielać inwestorom przejściowych kredytów na poczet środków, jakie mają być inwestorom przebrane do końca roku z rachunków miejskich i powiatowych funduszy mieszkaniowych. W razie niedokonania spłaty kredytu do końca roku bank pokrywa sumę nie spłaconego kredytu z rachunku miejskiego (powiatowego) funduszu mieszkaniowego, a w razie braku środków na tym funduszu — z rachunku podstawowego właściwego budżetu.

3. Kredytów, o których mowa w ust. 2, banki udzielają wyłącznie na nakłady przewidziane do realizacji w planach rzeczowo-finansowych przyjętych przez bank do finansowania.

4. Środki miejskich (powiatowych) funduszy mieszkaniowych na finansowanie podstawowych urządzeń towarzyszących budownictwu mieszkaniowego, realizowanego przez zakłady pracy, gromadzone są na odrębnym rachunku bankowym. Z rachunku tego prezydium rad narodowych udzielają dotacji zakładom pracy na sfinansowanie podstawowych urządzeń towarzyszących w budownictwie mieszkaniowym realizowanym z zakładowych funduszy mieszkaniowych. Sposób udzielania dotacji określa Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów wspólnie z Ministrem Finansów.

5. W razie niewystarczalności środków na rachunku, o którym mowa w ust. 4, Bank Inwestycyjny może udzielić kredytów pod przyszłe wpływy na tym rachunku. Udzielone przez Bank kredyty powinny być spłacone przez prezydium rady narodowej najpóźniej w roku następnym; w razie niedokonania w tym okresie spłaty kredytu Bank pobierze odpowiednią kwotę z podstawowego rachunku właściwego budżetu.

6. Określone w planach inwestycyjnych rozmiary nakładów na budownictwo mieszkaniowe rad narodowych mogą być przekraczane o nakłady polegające na:

- 1) nabyciu i adaptacji dokumentacji typowej;
- 2) nabyciu terenów pod przyszłe budownictwo mieszkaniowe.

Ponadto prezydium rad narodowych są uprawnione do zwiększenia w IV kwartale stopnia zaawansowania stanów surowych lub rozszerzenia akcji fundamentowej pod budownictwo roku następnego pod warunkiem, że rozmiary rzeczowe tych robót wynikają z programu oddawania do użytku powierzchni mieszkalnej roku następnego.

§ 44. Do budownictwa mieszkaniowego zakładów pracy objętych lub rozliczających się z budżetami terenowymi mają odpowiednie zastosowanie przepisy § 35 ust. 2, 3 i 5 oraz § 36.

IV. Przepisy wspólne.

§ 45. 1. Wynikające z niniejszej uchwały zasady dotyczące rozmiarów nakładów inwestycyjnych nie mają zastosowania do inwestycji polegających na odpłatnym nabyciu środków trwałych od poprzednich użytkowników oraz na nabyciu maszyn i urządzeń zakupionych ze środków inwestycyjnych przez innych inwestorów, lecz przez nich nie zagospodarowanych. Dotyczy to również kosztów montażu nabytych w ten sposób maszyn i urządzeń.

2. Na realizację nakładów wzmienionych w ust. 1 przedsiębiorstwa mogą przeznaczać środki funduszy inwestycyjno-remontowych nie przeznaczone do wydatkowania w ciągu roku, w tym również środki pochodzące z ponadplanowej akumulacji. Banki mogą na realizację tych nakładów udzielać kredytów ponad granice wynikające z przepisów § 23 ust. 1. Do kredytów tych stosuje się przepisy § 24 ust. 2, 4 i 5.

§ 46. 1. Wszystkie jednostki państwowe poza rozmiarami inwestycji, jakie mogą realizować w ramach limitów inwestycyjnych lub w granicach określonych w niniejszej uchwale, mogą podejmować inwestycje:

- 1) realizowane jako czyny społeczne;
- 2) ze środków uzyskanych ze Społecznego Funduszu Odbudowy Kraju i Stolicy;
- 3) ze środków funduszu prewencyjnego Państwowego Zakładu Ubezpieczeń.

Czyny społeczne mogą być również podejmowane dla przyspieszenia realizacji zadań objętych limitami inwestycyjnymi; o zrealizowane czyny społeczne mogą być przekroczone limity inwestycyjne.

2. Minister Finansów w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów może w toku realizacji rocznych planów, zaleźnie od możliwości wykonawczych i postępu realizacji planu inwestycyjnego, rozszerzyć rodzaje inwestycji podejmowanych na podstawie ust. 1, jak też może wyrazić zgodę na przyjęcie przez banki do finansowania inwestycji, o których mowa w § 23 ust. 3, ponad granice wynikające z rocznych narodowych planów gospodarczych.

3. Prezydium rad narodowych mogą udzielać dotacji ze środków budżetowych na realizację czynów społecznych w granicach określonych w uchwale nr 366 Rady Ministrów z dnia 20 września 1961 r. w sprawie czynów społecznych oraz pomocy Państwa w ich organizowaniu i realizacji (Monitor Polski Nr 80, poz. 333).

4. Prezydium rad narodowych mogą ze środków budżetowych finansować ponadplanowe nakłady, polegające na wykonywaniu remontów kapitalnych, mających na celu usuwanie skutków awarii lub zapobieganie grożącej awarii w obiektach jednostek budżetowych, oraz nakłady polegające na adaptacjach i remontach pomieszczeń dla prezydów gromadzkich rad narodowych.

§ 47. 1. Prezydium rad narodowych w wykonaniu uchwały nr 67 Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1963 r. w sprawie terenowej koordynacji inwestycji (Monitor Polski Nr 19, poz. 104) mogą organizować realizację inwestycji wspólnych niezależnie od przynależności organizacyjnej inwestorów, wyznaczając organizację będącą inwestorem wspólnej inwestycji, jak też jednostkę będącą późniejszym administratorem wybudowanych obiektów.

2. Jednostki będące uczestnikami wspólnej inwestycji wnoszą przypadające na nich udziały ze środków inwestycyjnych. Wniesienie udziału na realizację inwestycji wspólnej ze środków przeznaczonych na finansowanie inwestycji centralnych, inwestycji zjednoczeń, inwestycji jednostek budżetowych, inwestycji podejmowanych na podstawie decyzji prezydium rad narodowych następuje jednocześnie z przeniesieniem limitów inwestycyjnych na wspólną inwestycję. Środki przekazane przez przedsiębiorstwa na finansowanie inwestycji wspólnej z funduszy inwestycyjno-remontowych, zakładowych funduszy mieszkaniowych lub ze środków przeznaczonych na finansowanie inwestycji socjalno-kulturalnych powoduje zwiększenie limitu inwestycji wspólnej.

3. Nadwyżka środków pozostająca po zakończeniu i rozliczeniu inwestycji wspólnej podlega zwrotowi uczestnikom wspólnej inwestycji proporcjonalnie do ich udziałów, o ile umowa nie stanowi inaczej. Zwrot następuje na rachunki, z których zostaną wniesione udziały.

4. Przepisy ust. 1—3 mają analogiczne zastosowanie do inwestycji wspólnych, podejmowanych z inicjatywy zjednoczeń wiodących. W tym wypadku inwestycję wspólną zalicza się do inwestycji zjednoczeń, a środki przekazywane na realizację wspólnej inwestycji gromadzi się na funduszu inwestycyjnym zjednoczenia wiodącego.

§ 48. 1. Przepisy § 47 ust. 2 i 3 mają zastosowanie również do inwestycji wspólnych, realizowanych na podstawie umów zawartych przez jednostki gospodarki społecznej, z tym że rozmiary udziałów, jednostkę pełniącą funkcje inwestora oraz warunki wykorzystywania i administracji przyszłych obiektów określa umowa.

2. Na inwestycje, o których mowa w ust. 1, mogą być przeznaczane udziały z inwestycji objętych limitami inwestycyjnymi jedynie w tym wypadku, gdy w ramach limitu inwestycyjnego planowana jest realizacja nakładów odpowiadających celowi realizowanemu w drodze wspólnej inwestycji.

3. Środki funduszy inwestycyjno-remontowych nie mogą być wnoszone jako udział we wspólnym budownictwie mieszkaniowym lub w inwestycjach o charakterze socjalno-kulturalnym.

§ 49. 1. Przedsiębiorstwa prowadzące działalność eksploatacyjną, realizujące roboty w zakresie inwestycji i remontów kapitalnych przez własne brygady robocze, finansują wstępnie koszty robót ze swoich środków obrotowych.

2. Refundacja środków obrotowych ze środków przeznaczonych na finansowanie inwestycji i remontów kapitalnych, jeśli inne przepisy nie stanowią inaczej, następuje:

- 1) w odniesieniu do robót budowlano-montażowych — na zasadach obowiązujących dla rozliczeń za roboty budowlano-montażowe wykonywane przez przedsiębiorstwa budowlano-montażowe, z tym że nie obowiązują stosowanie cen ryczałtowych na całość obiektu;
- 2) w odniesieniu do innych robót — według cen wynikających z obowiązujących cenników lub też według kosztów własnych z doliczeniem planowanej stopy zysku,

nie wyżej jednak niż według cen wynikających z obowiązujących cenników.

§ 50. 1. Wynagrodzenia za roboty i usługi wykonane na podstawie umowy zlecenia lub umowy o dzieło przez osoby fizyczne nie będące podatnikami w zakresie podatku obrotowego lub dochodowego, jeżeli dotyczą inwestycji lub kapitalnych remontów w jednostkach działających według zasad rozrachunku gospodarczego, obciążają fundusz płac tych jednostek.

2. Wynagrodzenia, o których mowa w ust. 1, pokrywane są wstępnie ze środków obrotowych przez bank finansujący działalność bieżącą inwestora. Wydatkowane na ten cel środki obrotowe podlegają następnie zwrotowi ze środków inwestycyjnych lub środków przeznaczonych na kapitalne remonty.

3. Jednostki (zakłady) budżetowe opłacają wynagrodzenia za roboty i usługi, o których mowa w ust. 1, bezpośrednio ze środków przeznaczonych na inwestycje i kapitalne remonty.

4. Przedsiębiorstwa w budowie opłacają koszty robót budowlano-montażowych, jak również wynagrodzenia, o których mowa w ust. 1, bezpośrednio ze środków inwestycyjnych, z tym że wszelkie wydatki osobowe powinny się mieścić w granicach przydzielonego im funduszu płac.

5. Koszty utrzymania zarządu przedsiębiorstw (wydziałów) w budowie i zarządów inwestycji banki finansują na podstawie preliminarzy kosztów utrzymania zatwierdzonych przez jednostki nadrzędne. Również na podstawie zatwierdzonych preliminarzy banki finansują wydatki związane ze szkoleniem załogi dla nowych zakładów i wydziałów produkcyjnych oraz koszty rozruchu nowych zakładów i wydziałów. Określone w preliminarzach koszty powinny się mieścić w granicach nakładów ustalonych na ten cel w zbiorczych zestawieniach kosztów, a nadto wydatki osobowe — w granicach funduszu płac przydzielonego danej jednostce w ramach rozdziału wskaźników dyrektywnych narodowego planu gospodarczego. Zatwierdzone preliminarze kosztów w części dotyczącej wydatków osobowych stanowią jednocześnie plan funduszu płac.

6. Szczegółowy tryb wykorzystania środków objętych preliminarzami, o których mowa w ust. 5, ustala banki finansujące inwestycje.

§ 51. 1. Zwroty środków inwestycyjnych lub środków przeznaczonych na finansowanie kapitalnych remontów wpływają na rachunki, z których środki te zostały podjęte.

2. Wpływy z tytułu upłynnienia aktywów inwestycyjnych, w szczególności wpływy za upłynnione maszyny i urządzenia zakupione ze środków inwestycyjnych, jak też wpływy z tytułu kar umownych i odszkodowań związanych z działalnością inwestycyjną wpływają na właściwe rachunki finansowania inwestycji.

§ 52. Wszelkie umowy, zlecenia, faktury oraz inne dokumenty rozliczeniowe dotyczące inwestycji lub kapitalnych remontów powinny zawierać szczegółowe określenie rachunku bankowego, z którego ma nastąpić zapłata. Dokumenty rozliczeniowe dotyczące inwestycji powinny nadto określać rodzaj inwestycji oraz numer planu rzeczowo-finansowego.

§ 53. 1. Kompetencje w zakresie dokonywania zmian w kredytach budżetowych na inwestycje i kapitalne remonty regulują odrębne przepisy.

2. W zakresie budżetów terenowych w trybie przeniesienia kredytów budżetowych nie można zmniejszać ogólnej sumy kredytów budżetowych na inwestycje, z wyjątkiem:

- 1) przenoszenia kredytów na kapitalne remonty;
- 2) przenoszenia kredytów przeznaczonych na zakupy inwestycyjne jednostek i zakładów budżetowych — na wydatki bieżące przeznaczone na zakupy inwentarza.

3. Objęte budżetami terenowymi kredyty budżetowe na kapitalne remonty nie mogą być przenoszone na wydatki bieżące, z wyjątkiem wydatków na remonty bieżące.

§ 54. Banki, Powszechna Kasa Oszczędności, instytucje ubezpieczeniowe i Polski Monopol Loteryjny realizują i finansują własne inwestycje oraz kapitalne remonty według zasad ustalonych dla przedsiębiorstw rozliczających się z budżetem centralnym, z tym że na fundusz inwestycyjno-remontowy i zakładowy fundusz mieszkaniowy przelewają środki przewidziane w ich planach finansowych.

§ 55. Upoważnia się Ministra Finansów do dokonywania w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów zmian niektórych zasad finansowania inwestycji i kapitalnych remontów wynikających z niniejszej uchwały, w szczególności gdy będzie to uzasadnione warunkami pracy niektórych grup przedsiębiorstw.

§ 56. 1. Przepisy niniejszej uchwały dotyczące ministrów stosuje się również do kierowników urzędów centralnych, a przepisy dotyczące zjednoczeń — również do zarządów i innych jednostek nadzorujących przedsiębiorstwa rozliczające się z budżetem centralnym.

2. Przepisy dotyczące prezydów wojewódzkich rad narodowych stosuje się odpowiednio do prezydów rad narodowych miast wyłączonych z województw.

V. Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 57. 1. Traci moc uchwała nr 53 Rady Ministrów z dnia 13 lutego 1962 r. w sprawie zasad realizacji inwestycji szybko rentujących się, związanych z postępowaniem technicznym lub rozwojem produkcji eksportowej albo zastępującej import, oraz innych drobnych inwestycji nie objętych narodowym planem gospodarczym, a także niektórych kapitalnych remontów (Monitor Polski Nr 19, poz. 79).

2. Inwestycje rozpoczęte przed 1 stycznia 1964 r. na podstawie uchwały wymienionej w ust. 1 mogą być kontynuowane aż do ich zakończenia ze środków przewidzianych w planach rzeczowo-finansowych tych inwestycji.

3. Nakłady na zakup maszyn i urządzeń wraz z ich montażem i środków transportowych, realizowane na podstawie

zamówień dokonanych na podstawie uchwały wymienionej w ust. 1 przed 1 listopada 1963 r., mogą być sfinansowane w trybie przewidzianym w § 23 ust. 2—5 niniejszej uchwały.

§ 58. Pozostają w mocy uprawnienia:

- 1) przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” — do finansowania remontów kapitalnych ze środków obrotowych;
- 2) państwowych gospodarstw rolnych — do przeznaczenia pełnej amortyzacji na kapitalne remonty i tworzenia odrębnych funduszy inwestycyjnych;
- 3) przedsiębiorstw podległych zjednoczeniom przedsiębiorstw mechanizacji rolnictwa — do finansowania z funduszy inwestycyjno-remontowych również remontów bieżących;
- 4) przyznane przedsiębiorstwom uchwałą nr 245 Rady Ministrów z dnia 4 sierpnia 1962 r. w sprawie planowania produkcji i środków z tym związanych w niektórych przedsiębiorstwach przemysłowych, zakładach i wydziałach specjalizujących się w eksporcie.

§ 59. Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Minister Finansów opracują przepisy dotyczące zasad wykonywania planu inwestycyjnego przy założeniu niezmienności w toku realizacji zadań i wskaźników planu zawartych w spisach inwestycyjnych, w planach oddawania inwestycji do użytku oraz w planach przyrostu zdolności produkcyjnych i usługowych. Przepisy te powinny również określić warunki, na jakich jednostki realizujące inwestycje mogłyby przyspieszać realizację zależnie od możliwości wykonawczych.

§ 60. W odniesieniu do inwestycji rozpoczętych przed dniem 31 grudnia 1963 r. uzupełnienie dokumentacji projektowo-kosztorysowej aktualnymi harmonogramami budowy, zgodnie z uchwałą o narodowym planie gospodarczym na rok 1964, powinno nastąpić w terminach wyznaczonych przez jednostki nadzorujące inwestorów.

§ 61. Przepisy § 47 nie mają zastosowania do przeniesionych zgodnie z uchwałą o narodowym planie gospodarczym na rok 1964 z planów resortowych do planu Ministerstwa Gospodarki Komunalnej udziałów w kosztach budowy urządzeń komunalnych.

§ 62. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1964 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz